

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1551/2024
21.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Јовановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К.бр.381/21 од 07.06.2023.године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр.335/23 од 18.01.2024.године, у седници већа одржаној дана 21.11.2024. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Јовановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К.бр.381/21 од 07.06.2023.године и Вишег суда у Нишу Кж1 бр.335/23 од 18.01.2024.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К.бр.381/21 од 07.06.2023.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини у остављеном року, суд ће је заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000.00 динара одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, док је оштећена ББ упућена да имовинско-правни захтев остварује у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 бр.335/23 од 18.01.2024.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Јовановића и пресуда Основног суда у Нишу К.бр.381/21 од 07.06.2023.године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Јовановић, у смислу члана 485. став 1

тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан побијане пресуде преиначи тако што ће одбити оптужбу или исте укине и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен и нема законом прописани садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева нумерише повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава решење Основног суда у Нишу НП. бр. 410/20 од 23.07.2020.године. Међутим, наведену повреду бранилац образлаже наводима да је наведена одлука донета у посебном, *sui generis* поступку, који није кривични поступак и у ком је искључена примена страначког начела, из ког разлога окривљеном није пружена могућност да се изјасни о доказима који су претходили његовом доношењу, у смислу члана 68. став 1. тачка 10) у вези члана 82. ЗКП.

На описани начин, по ставу Врховног суда, бранилац само формално нумерише повреду закона која је дозвољен разлог за подношење захтева, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, док у суштини указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 68. став 1. тачка 10) и члана 82. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Јовановић у образложењу захтева за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, коју образлаже наводима да је изрека пресуде супротна изведеним доказима, јер оно што је наведено у изреци је супротно са оним што је суд утврдио репродуковањем аудио снимка, који је сачинила сама оштећена.

Такође, бранилац окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости као разлог подношења нумерише и повреде закона из члана 15. став 2., 16., 84., 419., 420. став 1., 460. став 1., 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац истиче да је спорно да ли је окривљени претњу упутио на начин како му се ставља на терет, те да је признање окривљеног из истраге непотпуно, противуречно и у супротности са осталим изведеним доказима и то пре

свега аудио-снимком који је сачинила оштећена, па је суд сходно могућности коју му оставља закон, требало да прикупи доказе о учињеном кривичном делу и утврди право чињенично стање. У прилог наведеном бранилац износи сопствену оцену одбране окривљеног дате током поступка.

По оцени Врховног суда, на овај начин бранилац окривљеног, суштински оспорава утврђено чињенично стање односно повреду закона из члана 440. ЗКП, полемичући са чињеницама утврђеним у правноснажној одлуци, и указујући на погрешну оцену доказа дату од стране нижестепених судова.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440.ЗКП, као ни повреде закона из члана 15. став 2., 16.,84., 419., 420. став 1., 460. став 1., 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2 тачка 2) и 438 став 2. тачка 3) у вези члана 68. став 1. тачка 10) и 82. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге, због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то је овај суд у наведеном делу захтев оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у образложењу поднетог захтева за заштиту законитости опредељује и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, која је законом дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно та повреда састоји, односно не образлаже се, на који начин су нижестепени судови правноснажним пресудама учинили означену повреду закона, односно прекорачили оптужбу.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Сходно изнетом, Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић